

РЕШЕНИЕ

№ 1687

гр. Пловдив, 23.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, X СЪСТАВ, в публично заседание на осми ноември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Пламен П. Чакалов

Членове: Румяна И. Андреева
Бранимир В. Василев

при участието на секретаря Бояна А. Дамбулева
като разглежда докладваното от Румяна И. Андреева Въззивно гражданско дело № 20225300502339 по описа за 2022 година

Постъпила е въззивна жалба от М. И. К. против решение № 2499/13.12.2021 г., постановено по гр.д. № 6938/2021 г. по описа на Районен съд - Пловдив, I гр. състав, с което са отхвърлени предявените от него против Военно-окръжна прокуратура - *** искове за заплащане на сумата от 160 лв., представляваща разликата между дължимото му се брутно възнаграждение за м. април 2018 г. и изплатеното такова, ведно с обезщетение за забава в размер на 48 лв. за периода 31.05.2018 г. до датата на подаване на исковата молба в съда и в размер на законната лихва от тази дата до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 3200 лв., представляваща разликата между дължимото му се обезщетение по чл. 225 от ЗСВ и изплатеното такова, ведно с обезщетение за забава в размер на 959 лв. за периода 31.05.2018 г. до датата на подаване на исковата молба в съда и размера на законната лихва от тази дата до окончателното изплащане. С въззивната жалба се правят оплаквания за неправилност на така постановеното решение, като се иска неговата отмяна и постановяване на друго решение по същество, с което предявените искове против Военно-окръжна прокуратура - *** да бъдат уважени в размерите, посочени в заключението на вещото лице в съдебно - счетоводната експертиза. Претиндират се разноски за двете инстанции.

Въззиваемата страна Военно-окръжна прокуратура – *** чрез юрк. М.С. оспорва въззивната жалба като неоснователна. Прави искане решението на районния съд да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно.

Претендира разноси, в това число и юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемата страна Висш съдебен съвет, чрез юрк. Г., изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

Въззиваемата страна Прокуратура на Република България чрез юрк. М.С. оспорва въззивната жалба като неоснователна. Правят искане решението на районния съд да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноси за юрисконсултско възнаграждение.

По делото е постъпила и частна жалба от Прокуратура на Република България против определение № 3399/30.03.2022 г., постановено по същото първоинстанционно гражданско дело, с което съдът е оставил без уважение искането на тази страна за допълване на постановеното решение в частта за разностите чрез присъждане на юрисконсултско възнаграждение в нейна полза. Прави се искане за отмяна на обжалваното определение и за постановяване на друго по същество, с което да се уважи молбата за допълване на решението в частта за разностите.

Постъпила е частна жалба и от Висшия съдебен съвет - гр. София против същото определение, постановено по първоинстанционното гражданско дело, с което е оставено без уважение искането му по реда на чл. 248 от ГПК за присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Искане се отмяна на определението и постановяване на друго такова, с което искането да бъде уважено.

Насрещната страна М. К. не е взел становище по тези частни жалби.

Пловдивският Окръжен съд, след преценка на събраните по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба и частните жалби са постъпили в предвидения от закона срок за обжалване, изхождат от лица, имащи право на жалба и са процесуално допустими.

По същество:

Според нормата на чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната му част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

Предявени са обективно и субективно съединени при условията на евентуалност иски, за заплащане на трудово възнаграждение и за заплащане на обезщетение, дължимо се на основание чл. 225, ал. 1 ЗСВ.

Ищецът е основал иските си на твърденията, че е заемал длъжността *** във Военно окръжна прокуратура – ***, с ранг „*** във ВКП и ВАП“ до 02.05.2018 г., тъй като считано от 03.05.2018 г. с решение, взето с протокол № *** от заседанието на Прокурорската колегия на ВСС, проведено на *** г., е бил освободен от длъжност поради навършване на 65 – годишна възраст. На основание чл. 227, ал. 1 от ЗСВ при освобождаването му му е било изплатено парично обезщетение в размер на 20 brutни месечни

възнаграждения, а за база на обезщетението е послужило последното получено от него БТВ – това за м.април 2018 г. БТВ. След прекратяване на правоотношението му, с протокол № 15 от заседанието на Пленума на ВСС от 31.05.2018 г. е било взето решение заплатата на всички магистрати да бъдат актуализирани със сумата от 98 лева, считано от 01.04.2018 г. Счита, че е налице основание основното му възнаграждение за м. април 2018г. да бъде преизчислено, като се увеличи със сумата от 98 лв., като съответно дължимото му се обезщетението при пенсиониране също да бъде преизчислено, като се увеличи със сумата от 3200 лв. Ето защо, претендира за заплащането на сумата от 160 лв., представляваща разликата между дължимото му се брутно възнаграждение за м. април 2018 г. и изплатеното такова, ведно с обезщетение за забава в размер на 48 лв. за периода 31.05.2018 г. до датата на подаване на исковата молба в съда и в размер на законната лихва от тази дата до окончателното изплащане на сумата, както и сумата от 3200 лв., представляваща разликата между дължимото му се обезщетение по чл. 225 от ЗСВ и изплатеното такова, ведно с обезщетение за забава в размер на 959 лв. за периода 31.05.2018 г. до датата на подаване на исковата молба в съда и размера на законната лихва от тази дата до окончателното изплащане. Исковите са предявени против трима ответници, при условията на евентуалност, като на първо място се иска осъждането на ответника Военно-окръжна прокуратура – ***. В случай на неуважаване на исковите против този ответник, ищецът моли за същите суми да бъде осъден ответникът Прокуратура на Република България, а в случай, че се отхвърлят исковите и против този ответник, моли за заплащането на сумите да бъде осъден ответникът Висш съдебен съвет.

Ответниците оспорват исковите като неоснователни.

С решението си Пловдивският районен съд е разгледал исковите по същество само против първия ответник - Военно-окръжна прокуратура – ***, като е отхвърлил същите. Не са разгледани исковите против другите двама ответници, предявени в условията на евентуалност. Ищецът не е подал молба за допълване на решението на ПРС по реда на чл.250 от ГПК, чрез произнасяне на съда и по тези икове, а с въззивната си жалба уточнява, че обжалва решението на ПРС, с което исковите му против Военно-окръжна прокуратура – *** са отхвърлени, като моли за отмяна на решението и уважаването на исковите, предявени против този ответник.

Според нормата на чл. 225, ал. 1 ЗСВ, при освобождаване от длъжност съдия, прокурор или следовател с повече от 10 години стаж на такава длъжност има право на парично обезщетение в размер на толкова брутни месечни възнаграждения, колкото прослужени години има в органите на съдебната власт, но не повече от 20.

С решението си въз основа на събраните по делото доказателства и становищата на страните, ПРС приел за установено, че ищецът е заемал длъжността *** във ВОП -*** със ранг „*** във ВКП и ВАП“ до 02.05.2018

г.; че с решение от заседанието на Прокурорската колегия на ВСС, проведено на *** г. ищецът е освободен от заеманата длъжност, считано от 03.05.2018 г., поради навършване на 65 – годишна възраст; че ищецът има повече от 20 прослужени години в органите на съдебната власт, като на основание чл. 227, ал. 1 от ЗСВ при освобождаването си е получил парично обезщетение в размер на 20 брутни месечни възнаграждения, определено на база – последното получено от ищеца брутното трудово възнаграждение за месец април 2018 г. и че с протокол № 15 от заседанието на Пленума на ВСС от 31.05.2018 г. е взето решението заплатата на всички магистрати да бъде актуализирана със сумата от 98 лева, считано от 01.04.2018 г.

Спорен и пред тази инстанция е въпросът дали Решението на Пленума на Висшия съдебен съвет от 31.05.2018г. има действие спрямо ищеца.

Ответникът Военно-окръжна прокуратура - *** не оспорва материално-правната си легитимация, като Пловдивският окръжен съд споделя извода на ПРС, че именно този ответник е пасивно легитимиран да отговоря по искове, с оглед на обстоятелството, че ищецът е заемал длъжността *** именно в този орган на съдебната власт.

Съдът приема, че искът против този ответник е неоснователен, по следните съображения:

Установено е по делото, че на ищеца е било изплатено обезщетение на 23.05.2018 г. съобразно заповед на административния ръководител на ВОП -***, което е било в размер на 20 брутни месечни възнаграждения, определено на база – последното получено от ищеца брутното трудово възнаграждение за месец април 2018 г. Установено е, че с решение на Пленума на ВСС от 31.05.2018 г. е определен нов максимален размер на месечните работни заплати на съдии, прокурори и следователи, считано от 01.04.2018 г. Това решение на Пленума на ВСС, макар и да определя по-висок размер на трудовите възнаграждения на магистратите със задна дата, е взето след като е било прекратено правоотношението с ищеца и представлява нов, последващ пенсионирането му факт, като е породило действие само спрямо съществуващите към момента на вземането му правоотношения с магистрати и съдебни служители. Ето защо съдът споделя извода на първоинстанционния съд, че така взетото решение от Пленума на ВСС няма действие спрямо ищеца.

Ето защо, следва да се приеме, че заплащането на допълнително трудово възнаграждение за месеца, предхождащ пенсионирането на ищеца, както и на допълнително обезщетение чл. 225, ал. 1 ЗСВ не му се дължи. Искове са неоснователни и като такива следва да се отхвърлят.

Районният съд е стигнал до същия правен извод, поради което решението като правилно и законосъобразно ще бъде потвърдено.

Съдът намира за основателни частните жалби на Прокуратура на Република България и на Висшия съдебен съвет против определение № 3399/30.03.2022 г., постановено по първоинстанционното гражданско дело, с

което е оставено без уважение искането на тези страни за допълване на постановеното решение в частта за разносните чрез присъждане на юрисконсултско възнаграждение в тяхна полза.

В случая, предявените против тези ответници искове при условията на евентуалност не са били разгледани, въпреки, че искът против първия ответник е бил отхвърлен и са били налице предпоставките за това. Ищецът не е подал молба за допълване на решението чрез произнасянето на съда и по тези искове, а с въззивната си жалба е заявил, че иска осъждането за процесните суми само на първия ответник. Тези страни обаче са взели участие в производство пред двете инстанции, като са се защитавали по предявените искове и са били представлявани от юрисконсулт. Ето защо съдът прима, че същите имат право на разноски за юрисконсултско възнаграждение за всяка от инстанциите, които следва да се поставят в тежест на ищеца.

Ето защо следва да се отмени определение № 3399/30.03.2022 г., постановено по първоинстанционното гражданско дело.

Поради неоснователността на въззивната жалба и на исковете, ищецът следва да заплати на всеки един от тримата ответници разноски за въззивната инстанция за юрисконсултско възнаграждение в размер на по 150 лв. Ищецът следва да заплати и на всеки един от ответниците Прокуратура на Република България и на Висшия съдебен съвет разноски за първата инстанция за юрисконсултско възнаграждение в размер на по 150 лв.

По тези съображения Съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 2499/13.12.2021 г., постановено по гр.д. № 6938/2021 г. по описа на Районен съд - Пловдив, I гр. състав.

ОТМЕНЯ определение № 3399/30.03.2022 г., постановено по гр.д. № 6938/2021 г. по описа на Районен съд - Пловдив, I гр. състав.

ОСЪЖДА М. И. К., ЕГН ***** с адрес: *** да заплати на Военно-окръжна прокуратура - ***, с адрес: ***, разноски пред въззивната инстанция за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

ОСЪЖДА М. И. К., ЕГН ***** с адрес: *** да заплати на Прокуратура на Република България, с адрес: гр.София, бул.“Витоша“ №2, разноски пред въззивната инстанция за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, като и разноски пред първата инстанция за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева

ОСЪЖДА М. И. К., ЕГН *****, с адрес: ***, да заплати на Висшия съдебен съвет, с адрес: гр.София, ул.“Екзарх Йосиф“ № 12, разноси пред въззивната инстанция за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева, като и разноси пред първата инстанция за юрисконсултско възнаграждение в размер на 150 /сто и петдесет/ лева.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____